

בפני בתיהמשפט. כך יכולים להופיע כמלי משטרה כתובעים ללא תואר משפטי. מה בכל זאת לא היה בסדר עם בראור, כאשר קיבל את תפקידו המשפטי הראשון? טען השביע סגניצב שלום ירקוני, בעת שביקש לעזור את בראור: "בין השנים 1942-1962 התנהו כעורך דין וכעורך דין, למרות שלא הוסמך לכך". על פי השמועה, כתב בראור בטופס קב לתהעבורה במשרד הסעד, במקום המועד לציון המקצוע: "עורך דין". מקורביו הכי חישו זאת נמרצות: "הוא לא כתב בשום מקום שהוא עורך דין!" קיימים מקומות רבים, בהם נכתב ליד שמו של יעקב בראור, כי הוא עורך דין.

שעשה למען הכסף. אבל הוא לא יכול היה לסרב לקבל את הכסף, מבלי שהשקיר יתגלה. וברגע שקיבל את הכסף, כדברי ההאשמה המשטרית, נעשה חשוד בעבירה על סעיף 301 מפקודת החוק הכללי: הוצאת כסף בטענות שוא. עונש מכסימאלי: תמש שנות מאסר. את הסוד המכרסם הזה נשא בלבו שנה אחרי שנה. הוא עלה בסולם הקאריירה, הועבר עלידי בן-יעיר, היועץ המשפטי חיים כהן, ממשרד הסעד לתפקיד סגן פרקליט הדינה. ב-1956 פרש פרקליט מחז תלאביב, אוריאל גורני, מתפקידו, ונכנס לעבוד במשרד אביו המנוח. שני סגניו, אליעזר לייב

היה להביא עמו גילוי חרפתו ברבים. אך הדבר עבר בשקט. ואז החליט בראור לתקן את השקר הקטן. על פי הוראות החוק מ-1938, יכול היה נשיא ביתהמשפט ה' עליון לרשום עורכי דין בפניקס עורכי-הדין גם מבלי שמילא את התנאים הרגילים, בי תנאי ששרהמשפטים ימליץ על כך. בראור פנה לשרהמשפטים דוב יוסף, הצהיר בפניו כי סיים את לימודי המשפטים בלונדון. הוא ביקש כי ישוחרר מן הצורך לעמוד בבחינות של עורכי-דין זרים, ולהסמיך אותו כעורך-דין ישראלי. על סמך הצהרות אלה, ועל סמך תעודות שהציג לפניו בראור, נאות נשיא ביתהמשפט ה' עליון, יצחק אולשן, לבקשה. הוא עשה זאת בימים האחרונים לפני כניסת חוק לישכת עורכי-הדין לתוקפו. חוק זה מבטל את סמכותו של נשיא ביתהמשפט העליון להסמיך להבא עורכי-דין בצורה זו. יעקב בראור נהיה, סוף-סוף, עורך-דין — אבל על סמך תעודות כוזבות.

★ ★ ★
"לא התחשב בילדי!"

הד מלאכה ששמעו כי בראור לא היה עורך-דין, היה רומק. לבו היה מלא מרירות נגד פרקליט המחוז, שבתע אותו במשפט אחרי משפט, ואשר נשבע להשיבו מאחורי סורגי הכלא. הוא לא התחשב בילדי ובמשפחתי כאשר עצר אותי על לא עויל בכפיו! התרעם, מדוע אחוס אני עליו?"

היה אדם נוסף שלא אהב את פרקליט המחוז: עורך-הדין דן גרנדיר, שהגן על רומק בשלב הראשון של משפטו. גרנדיר לא ידע גבול בהגנתו על לקוחו. הוא הפי ריע לנסיגות המשטרה לשבור את רומק עלידי חידוש בלתי-פוסק של מעצרו. לי בסוף נעשה נגדו אחד המעשים המכוערים ביותר במקצועו: הוכנו נגדו עדויות של שני פושעים, כאילו רצה להשפיע על עדותם לטובת רומק.

על סמך עדויות אלה הובא למשפט, נעצר והוגשה נגדו תלונה למועצה המשפטית. גרנדיר הטיל את האחריות המלאה לצעד קיצוני זה על פרקליט המחוז. גם לאחר שהחליטה המועצה המשפטית לזכות אותו מן האשמה, לא שכח עורך-הדין הרגיש את חלקו של בראור בפרשה.

רומק החל מחבר תזכירים ותלונות. עד שלפתע נקרא להופיע בפני פקד בנימין זיגל, ראש מיפגל ההונאות במטה מחוז תלאביב. שם נגבתה ממנו עדות, על סמך חוזה-האשמה ששיגר קודם לכן. פרשת בראור לבשה צורת תיק-חקירה משטרתי.

★ ★ ★
הסוד השמור ביותר

מאתו רגע, לא ירדה הפרשה מעל דפי העתונים. הצטיינו בעיקר סופרי שני הצהרונים לענייני המשטרה. "בר-אור לא למד משפטים — אמר היועץ המשפטי" קראה כותרת אחת. "בראור יעצר ביום א'!" ניבא בהדאות הצהרון המתחרה.

היה זה טיפול כפי שרק מחוז תל-אביב יכול לתת לאדם שאין הוא חפץ ביוקרו. כי בניצוחו האישי של עמוס בן-גוריון ושלום ירקוני, הושלמה מכונת-פירסום אדירה, אותה הם יכולים להפעיל כרצונם.

כבר הושמעו בעבר האשמות לא פחות חמורות נגד יחזקאל סהר, למשל. אך מטה מחוז תלאביב לא יצא מגידרו להוכיח שהוא פושע. ואילו כאן עשו מפקדי ה' על תלונה, ולא פעלה בה — או לא במרץ כזה. מעמד ציבורי רם מאד כשלעצמו, כאויב הציבור מס' 1.

מדוע? האם רק על סמך האשמותיו של רומק — אויבה החתיק של צמרת המש-טרה?

אמנם, לולא תלונתו של רומק, לא היתה המשטרה מוצאת עילה לפעולה. אבל קרו מקרים רבים בעבר, שגם לאחר שניתנה עילה לפעולה, מיזומה המשטרה את ה' תלונה, ולא פעלה בה — או לא במרץ כזה. אמ"כ, מניין הלהיטות של עמוס ויר-קוני להשתיר את פני בראור עוד לפני שהיה משפט?

התשובה היא אחד הסודות השמורים ביותר של משטרת תלאביב. היא נוגעת למשפט שורת המתנדבים, שנתן מכה נוראה לצמרת המושחתת, שעמדה בראש משטרת ישראל בשנים ההן.

★ ★ ★
פגישה בבית

חת למענותותיו העיקריות של עמוס בן-גוריון, בהגישו משפט-דיבה נגד (המשך בעמוד 14)

בר-אור בחושור

סון החתיק, וראובן ויינברג הצעיר ממנו, התחרו על הירושה. אך לפתע הודיע חיים כהן: המישרה תינתן לכוכב העולה, איש-חסותו יעקב בראור. כמעט פרץ מרד בין פרקליטי מחוז תלאביב. הם אפילו הודיעו לחיים כהן שלא ישתפו פעולה עם הבוס החדש שהושם מעליהם. אך חיים כהן ו-יעקב בראור התעלמו מן האיומים.

ביום חילופי המישרות, התכנסו כל פרקליטי מחוז תלאביב באולם הספרייה של משרד. על כוסיות משקה וכריכים, הציג חיים כהן לפנייהם את פרקליט המחוז ה' חדש. "אני מקחה שרות-הצרות ושיתוף-הפעולה, שהיו קיימים עד כה, ימשיכו לשרור גם להבא" אמר.

בראור הבהיל היטב, מן הרגע הראשון, כי הוא הבוס. כראש התביעה במחוז, היה עליו לפקח על חלוקת העבודה בין הפרק-ליטים, להנחות אותם בהכנת התיקים. לשם כך היה עליו להוכיח ידע מקצועי מעולה. והנה, הסתבר כי האיש שלא סיים את לימודי המשפטים שלו, היה משפטן מושלם.

★ ★ ★
תיקון השקר הקטן

ולא הפקידה עופרה מהסתדרות עורכי-הדין, שנתקלה במספר 931 ה' בלתי-מתאיב, היה בראור מכהן מן הסתם עד היום כפרקליט המחוז החשוב ביותר בארץ. הוא היה מתיישב במקומו הקבוע ביום מתן פסק-הדין הסופי במשפט אי-כ' מן, וחבריו-למקצוע היו ממשיכים לראות בו מועמד רציני לתפקיד פרקליט המדינה. עובדה שאינה ידועה ברבים, מצביעה על מעמדו בעולם המשפטים בארץ: פעמיים הציג לו שר המשפטים הקודם, פנחס רוזן, להיות שופט מחוזי. פעמיים דחה בראור את הצעה. רק הוא ידע מדוע: כי שופט מחוזי יכול להיות רק מי שכבר הינו עורך-דין מוסמך.

כאשר התקרבו הבחירות ליישכת עורכי-הדין, בסוף השנה שעברה, לא שש בראור להציג את מועמדותו. ושוב: מפני שידע כי אינו עורך-דין. אולם עורכי-הרשימה הבעד-מפא"ית רצו שאדם כזה חשוב יפאר את רשימתם, והוא לא יכול היה להתנגד לכך, מבלי לגלות את הסיבה האמיתית או מבלי לעורר נגדו את כעסם של ראשי המחלקה האקדמאית בועד-הפועל.

כך נלכד בראור שנית במסכת השקר הקטן.

מוכירות הסתדרות עורכי-הדין הסתפקה בכך ששמו נמחק מרשימת המועמדים. אילו היה הדבר תלוי רק בה, יתכן שהיה מס' חיים בכך. אלא שהדבר נודע למספר עסק-נים של הסתדרות. הם מיהרו להעבירו לידעת ראשי מפלגותיהם ולהספר עורכי-עתונים.

אפשר לתאר את חרדתו של הפרקליט הכליכול באותם ימים, כשכל בוקר יכול

מקום אחד, למשל, הוא ספר מי הוא מי. המופיע מדי שנה באנגלית בישראל. בניגוד ליתר האישים המוזכרים בספר זה, הסתפק בראור בכמה שורות קצרות של ביאוגר-ראפיה. אולם בתוך שורות אלה כתוב, בי פירוש, כי הוא עורך-דין. אמנם פורסמו הדברים עלידי עורכי הספר, אך נהוג הוא שהתוכן מחובר עלידי האיש עצמו, ומדי שנה מעבירים לו העורכים את הכתוב, כדי שיכניס בו שינויים הרצויים לו. כך שהדבר וים המתפרסמים הינם, למעשה, דברי נושאם.

בכל המהדורות שהזכירו אותה, הופיעה המלה "עורך-דין", מבלי שיבקש להוציאה.

★ ★ ★
השירות הצבאי

שאלת השאלה: מדוע היה בראור מעוניין ללכת להתמנות כיועץ משפטי? מדוע לא היתה לו הסבלנות להשלים את השלבים האחרונים שחסרו לו כדי להיות עורך-דין מוסמך? מה בער לו?

הא לא קיבל את מישרתו רק מפני ש' חיפש פרנסה. בנו של דר' יצחק ברויאר יכול היה לצמוח פרנסה מכובדת בהרבה מקומות אחרים. מעמד היועץ המשפטי נר-עד לספק לו משהו אחר, פרט למשכורת. המשהו הנוסף: שיהרור משירות צבאי.

בתחילת המעור על ירושלים, היה בר-אור בן 32, אב לשלושה ילדים. לא היו אז תקנות ברורות מי חייב שירות קרבי ומי לא. כמו רבים מבני העיר, יצא גם הוא לשמירה בשכונת אחוזת-המלחמה. אולם משהשתלט הסדר על התווה-ורבה של ראשית המדינה, וגברים בני-גילו נקראו לשירות סדיר של שנתיים, עשה בראור מה שבני-טובים רבים עשו באותם הימים. הוא מצא גיב נישוריין. כלומר: תפקיד חיוני במנגנון המדינה, שהבטיח לו שיהרור משירות צבאי.

אילו היה סתם פקיד במשרד של עורכי-דין, או אפילו במשרד הסעד, לא יכול היה להשתחרר מחובת השירות יועץ. אולם איוה קצין גיוס ידרוש לקחת יועץ משפטי של משרד ממשלתי כדי להסכו טוראי פשוט? ואי יועץ משפטי זה נושא גם תואר אקדמאי מכובד, המתוק את זכר-תו להמשיך ולשבת במשרד האזרחי השליו — הרי זה משובח.

★ ★ ★
שקר מודיר משע

מאתו רגע, שוב לא היתה לו שליטה על חורו של שקר קטן. אילו העמיד פני אוהב-מוסיקה, למשל, לא היה הדבר משנה לאיש. אולם עורך-דין הוא אקדמאי, ולאקד-מאי בשירות המדינה מגיע תשלום מיוחד עבור תוארו. איש לא טען נגד בראור כי עשה מה

